

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/107/2014
Identifikačné číslo spisu: 1013200602
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1013200602.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: Y., štátna príslušnosť Egyptská arabská republika, bytom: W. XXX/XX, H., zastúpeného JUDr. Miroslavou Mittelmannovou, advokátkou so sídlom Hurbanovo námestie 5, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-143/2012 zo dňa 30. januára 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 80/2013-31 zo 04. septembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 80/2013-31 zo 04. septembra 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S 80/2013-31 zo 04. septembra 2014 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-143/2012 z 30. januára 2013, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SVS-OVVS2-2012/000540 z 03. októbra 2012, o zamietnutí žiadosti žalobcu o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky podľa § 7 zákona č. 40/1993 Z. z. o štátnom občianstve Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 40/1993 Z. z.“).

Žalovaný zamietol žiadosť žalobcu o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky z dôvodu jeho neprítomnosti na území Slovenskej republiky a nedostatočného ekonomického a spoločenského prínosu pre Slovenskú republiku, a preto podľa žalovaného nebol dôvod na udelenie štátneho občianstva ani na základe výnimky podľa § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z. Rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že žalobca žiadal o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky za účelom zlúčenia rodiny a

uzavretia manželstva so štátnou občiankou Slovenskej republiky. Podľa žalovaného bolo preto nevyhnutné, aby sa žalobca nepretržite zdržiaval na území Slovenskej republiky v spoločnej domácnosti s rodinnými príslušníkmi, a to až do konečného rozhodnutia vo veci udelenia štátneho občianstva Slovenskej republiky. Len za týchto podmienok je podľa žalovaného možné objektívne zhodnotiť mieru integrácie žiadateľa (žalobcu) do spoločnosti, efektívne fungovanie manželského zväzku a rodinného spolužitia, ako aj jeho pracovné návyky a celkový prínos pre spoločnosť. Tieto atribúty nemôžu byť naplnené v prípade, že sa žiadateľ aj s rodinnými príslušníkmi zdržiava v cudzine, a to aj krátkodobo. Žalobca sa so svojou rodinou na území Slovenskej republiky nezdržiaval minimálne od septembra roku 2011, čo bolo podľa žalovaného preukázané dochádzkou jeho maloletého syna do materskej školy a potvrdením o zamestnaní jeho manželky v Rakúskej republike s predpokladom jeho pokračovania a žitia v spoločnej domácnosti v Rakúskej republike tak, ako to uviedol sám žalobca v čestnom vyhlásení zo 07. februára 2012.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že je výsostným právom každého štátu, či prijme cudzieho štátneho občana do svojho štátneho zväzku napriek tomu, že už je príslušníkom iného štátu a nie je osobou bez štátnej príslušnosti. Právo na občianstvo znamená, že štát nepozbaví svojho občana občianstva, aby sa nestal osobou bez štátnej príslušnosti, avšak nepredstavuje to právo cudzinca, ktorý má občianstvo určitého štátu, na udelenie štátneho občianstva iného štátu, čím by sa takáto osoba stala bipolitom. Vzhľadom na to, že štátne občianstvo v zmysle čl. 5 ods. 2 Ústavy SR nemožno nikomu odňať proti jeho vôli, zákon č. 40/1993 Z. z. ustanovuje podmienky, ktoré musí žiadateľ o udelenie štátneho občianstva spĺňať. Krajský súd poukázal na to, že žalobca požiadal o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky za účelom zlúčenia rodiny a uzavretia manželstva so štátnou občiankou Slovenskej republiky podľa § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z., ktoré ustanovuje výnimku zo zákonných podmienok pre udelenie štátneho občianstva pri nesplnení nepretržitého trvalého pobytu na území Slovenskej republiky aspoň osem rokov bezprostredne predchádzajúcich podaniu žiadosti o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky (§ 7 ods. 1 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z.). Dodržanie ostatných podmienok pre udelenie štátneho občianstva v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 40/1993 Z. z. zostáva zachované. Podľa krajského súdu pre posúdenie efektívneho fungovania manželského zväzku a rodinného spolužitia, miery integrácie žalobcu do spoločnosti, ako aj jeho pracovných návykov a celkového prínosu pre spoločnosť je nevyhnutné, aby sa žalobca nepretržite zdržiaval v spoločnej domácnosti na území Slovenskej republiky s rodinnými príslušníkmi až do konečného rozhodnutia vo veci udelenia štátneho občianstva Slovenskej republiky. V danom prípade sa základná podmienka 8 rokov trvalého pobytu nevyžaduje, a práve preto nesmie byť žiadna pochybnosť o dôvodnosti použitia tejto výnimky, čo v prípade žalobcovho pobytu mimo územia Slovenskej republiky nemohol žalovaný posúdiť.

Krajský súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že žalovaný svojou požiadavkou nepretržitého pobytu žalobcu s rodinnými príslušníkmi na území Slovenskej republiky do vydania konečného rozhodnutia vo veci ide nad rámec zákona a rozširuje podmienky stanovené v zákone o štátnom občianstve. Vyžadovanie dlhodobej fyzickej prítomnosti na území Slovenskej republiky za účelom integrácie do spoločnosti nie je porušením ľudských práv žalobcu, pretože ak žije v cudzine, nemôže si osvojiť právny poriadok a spoločensko-kultúrnu podstatu fungovania spoločnosti v Slovenskej republike. Rodina žalobcu si musí zvoliť prioritu, ktorú uprednostní. Je vo verejnom záujme, aby si žalobca dostatočne osvojil znalosť právneho poriadku Slovenskej republiky, získal pracovné návyky, bol prospešný pre spoločnosť, vytváral hodnoty, ktoré sú prínosom pre Slovenskú republiku a nebol záťažou pre sociálny systém. Tieto atribúty nemôžu byť naplnené v prípade, ak sa žalobca aj s rodinnými príslušníkmi zdržiava v cudzine a to aj ak to nie je trvalo. Práva občana Európskej únie nemožno stotožňovať s postavením cudzinca. Slovenská republika plne garantuje právo na slobodu pohybu, pobytu a zamestnania, ale záujmy jednotlivca v súvislosti s ich uplatňovaním nemôžu byť nadradené záujmom štátu a spoločnosti. Voľný pobyt v rámci Schengenského priestoru je cudzincovi plne garantovaný, avšak podmienky na udelenie štátneho občianstva a ich posudzovanie sú v plnej miere v kompetencii národných štátov.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd

zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu a zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. S poukazom na ustanovenie § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z. žalobca uviedol, že podmienky na udelenie štátneho občianstva boli splnené, nakoľko sa cudzinec v čase podania žiadosti o udelenie štátneho občianstva SR nachádzal na území SR a žil vo fungujúcom manželstve s občianskou SR v spoločnej domácnosti. Nad rámec zákona bola požiadavka žalovaného, aby sa žalobca nepretržite zdržiaval na území SR až do času vydania konečného rozhodnutia vo veci. Požiadavky správneho orgánu na udelenie štátneho občianstva, ku ktorým sa priklonil aj krajský súd, sa v zákone neuvádzajú, podľa žalobcu preto správna úvaha žalovaného vybočila z tolerovateľných a zákonných medzí.

Žalobca poukázal na Európsky dohovor o občianstve, ktorý ratifikovala aj Slovenská republika, a ktorý v preambule zdôrazňuje právo na rešpektovanie rodinného života a v čl. 6 ods. 4 písm. a/ ustanovuje, že každý zmluvný štát vo svojej vnútroštátnej právnej norme uľahčí nadobudnutie občianstva manželom a manželkám svojich občanov. Rada Európy tým podľa žalobcu určite nemala na mysli len prijatie benevolentnejšieho zákonného ustanovenia (požiadavka pobytu 5 rokov v porovnaní s 8 rokmi trvalého pobytu pre iných cudzincov), ale aj posudzovanie žiadostí najmä z hľadiska manželského zväzku a jeho trvania a nie z hľadiska dĺžky pobytu. Žalobca poukázal aj na čl. 41 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý zaručuje osobitnú ochranu manželstvu, rodičovstvu a rodine. Žalobca nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že pre objektívne zhodnotenie efektívneho fungovania manželského zväzku a rodinného spolužitia je nevyhnutné, aby sa žiadateľ nepretržite zdržiaval s rodinnými príslušníkmi na území Slovenskej republiky, a to až do konečného rozhodnutia vo veci udelenia štátneho občianstva Slovenskej republiky. Pre udelenie štátneho občianstva z dôvodu podľa § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z. je ustanovené, že „toto manželstvo trvá“. Je preto zrejmé, že aj z pohľadu zákonodarcu bolo a je smerodajné trvanie manželstva, keďže práve manželstvo v danom prípade predstavuje dôvod na udelenie štátneho občianstva. Dĺžka konania o udelenie štátneho občianstva je a môže byť veľmi dlhá. Žalobca podal žiadosť o udelenie občianstva dňa 13. septembra 2011, rozhodnutie o zamietnutí žiadosti sa stalo právoplatným vo februári 2013, čo je doba takmer 1,5 roka, počas ktorej by podľa názoru žalovaného nemal opustiť územie SR a mal sa tu nepretržite fyzicky zdržiavať a byť k dispozícii slovenským úradom. Manželstvo žalobcu môže efektívne fungovať, aj keď žije so svojou manželkou a synom mimo územia SR.

Žalobca poukázal aj na to, že manželstvo so slovenskou štátnou občiankou uzavrel v roku 2005, trvalý pobyt má na území SR udelený od mája 2006, na území SR mal nepretržitý pobyt s tým, že sa tu nepretržite fyzicky zdržiaval do roku 2012, pričom aj teraz, napriek tomu, že s manželkou kvôli jej zamestnaniu žije v Rakúsku, naďalej pravidelne dochádza na Slovensko (najmä počas sviatkov a počas prázdnin), ovláda slovenský jazyk (čo preukázal zložením jazykovej skúšky), na Slovensku mal niekoľko zamestnaní (zmluvy/dohody potvrdzujúce jeho predchádzajúce pracovnoprávne vzťahy sú založené v spise). Žalovaný ani prvostupňový správny orgán nezaložili do spisu žiaden relevantný dôkaz o tom, že žalobca nie je dostatočne integrovaný do slovenskej spoločnosti. Žalobca žije v spoločnej domácnosti so svojou manželkou a synom, pričom sa zhovárajú v rodine aj po slovensky, varia slovenské jedlá, dodržiavajú slovenské zvyky a tradície, sviatky trávia s rodinou manželky na Slovensku, a pod. Preto „integráciu“ nemožno posudzovať výlučne podľa „nepretržitého pobytu“ na území SR.

V závere odvolania žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/269/2008 zo dňa 08. decembra 2009, podľa ktorého „Možno súhlasiť s tvrdením žalovaného ako aj krajského súdu, že v zmysle platnej právnej úpravy na udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky nie je právny nárok a je teda na úvahe správneho orgánu, ako rozhodne. Treba však pripomenúť, že vyššie citovaným zákonným ustanovením nebola žalovanému zverená ničím neobmedzená voľná úvaha pri rozhodovaní, či udelí alebo neudelí štátne občianstvo žiadateľovi, ktorý splnil podmienky stanovené v § 7 ods. 3 písm. a/ zákona, pretože rozsah týchto podmienok môže definovať len zákon a žalovaný nesmie svojou voľnou úvahou rozširovať takéto zákonom taxatívne vymedzené podmienky pre udelenie štátneho občianstva. Žalovaný pri použití voľnej úvahy musí rozhodovať tak, aby bola zachovaná právna istota a predvídateľnosť postup správneho orgánu v súlade so zákonom stanovenými podmienkami a k podmienkam v zákone stanoveným nesmie pripojovať ďalšie podmienky, pretože takéto voľné

rozširovanie podmienok štátneho občianstva nad rámec zákona by bolo ľubovôľou orgánu verejnej moci.“

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca si nesprávne vysvetľuje podmienku na udelenie štátneho občianstva ustanovenú v § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z., ktoré uľahčuje udelenie štátneho občianstva cudzincovi, ktorý uzavrel manželstvo so štátnym občanom Slovenskej republiky, pričom takémuto žiadateľovi je možné udeliť štátne občianstvo za podmienky, že toto manželstvo trvá a žije v tomto manželstve v spoločnej domácnosti na území Slovenskej republiky najmenej počas piatich rokov bezprostredne predchádzajúcich podaniu žiadosti o udelení štátneho občianstva Slovenskej republiky. Splnenie tejto podmienky je možné dosiahnuť len fyzickou prítomnosťou na území Slovenskej republiky a v súlade s požiadavkou v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z. žítím v spoločnej domácnosti s manželkou na území Slovenskej republiky, a to nie iba počas piatich rokov pred podaním žiadosti, ako tvrdí žalobca, ale po celú dobu až do rozhodnutia v merite veci. Toto vyplýva z dikcie zákona „žije v manželstve...“ a nie „žil v tomto manželstve...“. Udelenie štátneho občianstva osobe, ktorá nežije v spoločnej domácnosti na území Slovenskej republiky, by popieralo samotný účel zákona a zámer zákonodarcu, nakoľko účelom tohto ustanovenia je udeľovať štátne občianstvo Slovenskej republiky osobám - manželom štátneho občana Slovenskej republiky, ktoré žijú na jej území a pre Slovenskú republiku sú prínosom a zároveň je predpoklad, že už majú vytvorené trvalé väzby a po udelení štátneho občianstva zostávajú žiť na území Slovenskej republiky.

Žalovaný plne akceptuje právo na slobodný výber zamestnania, právo na slobodu pohybu a pobytu a právo na spoločný rodinný život, ale pri posudzovaní žiadosti musel vziať do úvahy skutočnosť, že žalobca nežije s manželkou na území Slovenskej republiky, a preto nespĺňal podmienku podľa § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z. Žalovaný nerozšíril podmienky pre udelenie štátneho občianstva stanovené v zákone, nakoľko z dikcie ustanovenia § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z. priamo vyplýva zámer, aby cudzinec - manžel štátneho občana Slovenskej republiky žil v spoločnej domácnosti na území Slovenskej republiky. Je výsostným právom každého štátu, či niekoho prijme do svojho štátneho zväzku napriek tomu, že už je príslušníkom iného štátu a nie je osobou bez štátnej príslušnosti. Ak sa takáto osoba zdržiava dlhodobo na území iného štátu, v tomto prípade Rakúska, bolo by logické zo strany žalobcu žiadať o udelenie štátneho občianstva Rakúska, kde má žalobca širšie vzájomné zmluvné a spoločenské zväzky než so Slovenskou republikou. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/269/2008 zo dňa 08. decembra 2009, žalovaný uviedol, že toto rozhodnutie sa týka už v súčasnosti neplatného ustanovenia § 7 ods. 3 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z., podľa ktorého sa v znení účinnom do 31. augusta 2005 nevyžadoval od cudzinca - manžela štátneho občana Slovenskej republiky pobyt na území Slovenskej republiky.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol rozsudkom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 prvá veta v spojení s § 250l ods. 2 OSP a § 214 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP). Deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej

časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Predmetom súdneho preskúmania v prejednávanej veci bolo rozhodnutie žalovaného č. SLV-OLVS-143/2012 z 30. januára 2013, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a potvrdené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, odboru všeobecnej vnútornej správy č. SVS-OVVS2-2012/000540 z 03. októbra 2012 o zamietnutí žiadosti žalobcu o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky. Krajský súd žalobu žalobcu zamietol, nakoľko napadnuté rozhodnutie žalovaného považoval z dôvodov vyššie uvedených za zákonné.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 40/1993 Z. z. štátne občianstvo Slovenskej republiky možno udeliť žiadateľovi, ktorý nie je štátnym občanom Slovenskej republiky a

a) má nepretržitý trvalý pobyt na území Slovenskej republiky aspoň osem rokov bezprostredne predchádzajúcich podaniu žiadosti o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky,

b) je bezúhonný; za bezúhonného sa na účely tohto zákona nepovažuje ten,

1. kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a od zahladenia odsúdenia neuplynulo päť rokov,

2. koho trestné stíhanie za úmyselný trestný čin bolo právoplatne podmiennečne zastavené a od uplynutia skúšobnej doby neuplynulo päť rokov,

3. koho trestné stíhanie za úmyselný trestný čin bolo zastavené rozhodnutím súdu o schválení zmiernu alebo rozhodnutím prokurátora o schválení zmiernu a od právoplatnosti tohto rozhodnutia neuplynulo päť rokov.

c) ktorému nebol súdom uložený trest vyhostenia,

d) proti ktorému nie je vedené trestné stíhanie,

e) proti ktorému nie je vedené vydávacie konanie ani konanie o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu,

f) proti ktorému nie je vedené konanie o administratívnom vyhostení,

g) proti ktorému nie je vedené konanie o odňatie azylu a

h) preukázal ovládanie slovenského jazyka slovom aj písmom a všeobecných znalostí o Slovenskej republike (ďalej len „ovládanie slovenského jazyka“) podľa § 8 ods. 5 až 8; to neplatí pre žiadateľa podľa § 7 ods. 2 písm. b/ a i/, odsekov 4 až 6 a pre žiadateľa, ktorý v čase podania žiadosti nedovŕšil 14 rokov,

i) plní si povinnosti vyplývajúce z ustanovení právnych predpisov upravujúcich pobyt cudzincov na území Slovenskej republiky, verejné zdravotné poistenie, sociálne poistenie, starobné dôchodkové sporenie, dane, odvody, poplatky, zamestnávanie cudzincov a ďalšie povinnosti vyplývajúce pre cudzincov z právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z. žiadateľovi, ktorý má na území Slovenskej republiky povolený pobyt, možno udeliť štátne občianstvo Slovenskej republiky bez splnenia podmienky uvedenej v odseku 1 písm. a/, ak tento zákon neustanovuje inak, ak uzavrel manželstvo so štátnym občanom Slovenskej republiky, toto manželstvo trvá a žije v tomto manželstve v spoločnej domácnosti na území Slovenskej republiky najmenej počas piatich rokov bezprostredne predchádzajúcich podaniu žiadosti o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré

vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval za potrebné duplicitne opakovať pre účastníkov konania známe fakty v prejednávanej veci a v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť nasledovné.

Udelenie štátneho občianstva je nezvratnou a trvalou skutočnosťou zabezpečujúcou osobe, ktorej bolo udelené, postavenie občana Slovenskej republiky so všetkými právami a povinnosťami z tohto statusu vyplývajúcich. Vzhľadom na to, že štátne občianstvo v zmysle čl. 5 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nemožno nikomu odňať proti jeho vôli, zákon č. 40/1993 Z. z. ustanovuje podmienky, ktoré musí žiadateľ o udelenie štátneho občianstva spĺňať, pričom výnimka zo splnenia podmienky nepretržitého osemročného trvalého pobytu na území Slovenskej republiky zakotvená v § 7 ods. 1 písm. a/ tohto zákona je okrem iného prípustná v prípade žiadateľa, ktorý má na území Slovenskej republiky povolený pobyt, ak uzavrel manželstvo so štátnym občanom Slovenskej republiky, toto manželstvo trvá a žije v tomto manželstve v spoločnej domácnosti na území Slovenskej republiky najmenej počas piatich rokov bezprostredne predchádzajúcich podaniu žiadosti o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky.

V predmetnej veci žalobca namieta skutočnosť, že požiadavka žalovaného, aby sa žalobca zdržiaval na území SR až do času vydania konečného rozhodnutia vo veci, bola nad rámec zákona. Najvyšší súd sa s týmto názorom žalobcu nestotožňuje. Bolo by absolútne proti účelu a zmyslu zákona, aby žiadateľ spĺňal podmienky nevyhnutné pre udelenie štátneho občianstva len v čase podania žiadosti a v čase samotného rozhodovania o udelení štátneho občianstva by už tieto podmienky nemuseli byť naplnené. Z dikcie § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z. vyplýva, že žiadateľ, ktorý má na území Slovenskej republiky povolený pobyt a uzavrel manželstvo so štátnym občanom Slovenskej republiky, môže požiadať o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky najskôr po piatich rokoch trvania tohto manželstva a žitia v tomto manželstve v spoločnej domácnosti na území Slovenskej republiky. Obe zákonom stanovené podmienky, trvanie manželstva a žitie v tomto manželstve v spoločnej domácnosti na území Slovenskej republiky, musia byť samozrejme splnené aj v čase rozhodovania žalovaného o tejto žiadosti. Žalobca tvrdí, že podmienku žitia (zdržiavania sa) na území Slovenskej republiky musí spĺňať len v čase podania žiadosti, nie však už v čase po jej podaní. V duchu tejto žalobcovej argumentácie by bolo možné rovnako tvrdiť, že aj podmienka uzavretého manželstva so štátnym občanom Slovenskej republiky musí byť splnená len v čase podania žiadosti, nie však už v čase po jej podaní. Takýto pohľad na vec však absolútne neguje a popiera zmysel ustanovenia § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje napríklad aj na ustanovenie § 8a ods. 9 zákona č. 40/1993 Z. z., podľa ktorého ministerstvo alebo minister rozhodne o žiadosti o udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky opätovne, ak v čase medzi vydaním listiny o udelení štátneho občianstva Slovenskej republiky a jej prevzatím žiadateľom vyjdú najavo nové skutočnosti, ktoré je potrebné zohľadniť pri rozhodnutí vo veci. Ak je teda žalovaný vo veci povinný opätovne rozhodovať potom, čo už vydal listinu o udelení štátneho občianstva Slovenskej republiky, ak pred jej prevzatím žiadateľom vyjdú najavo nové skutočnosti, tým skôr je potom logický výklad ustanovenia § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z. uvedený vyššie, a to že nevyhnutné zákonné podmienky pre udelenie štátneho občianstva Slovenskej republiky musia byť splnené nielen v čase podania žiadosti, ale aj v čase rozhodovania o nej.

Poukazovanie žalobcu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/269/2008 zo dňa 08. decembra 2009 nie je relevantné v súvislosti s prejednanou vecou, nakoľko predmetom rozhodnutia bol odlišný skutkový a právny stav a toto rozhodnutie sa týkalo už v súčasnosti neplatného ustanovenia § 7 ods. 3 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z., podľa ktorého sa v znení účinnom do 31. augusta 2005 nevyžadoval od cudzinca - manžela štátneho občana Slovenskej republiky pobyt na území Slovenskej republiky.

Po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného a jeho postupu v správnom konaní dospel najvyšší súd k záveru totožnému s právnym názorom súdu prvého stupňa obsiahnutým v odôvodnení napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru najvyššieho súdu napadnuté rozhodnutie

žalovaného je náležité a presvedčivo odôvodnené, vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, na ktorý žalovaný správne aplikoval na vec sa vzťahujúce zákonné ustanovenia právnej normy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods.1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správne orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.